

Det norske Storting gjorde 9. april i fjor et vedtak, som jeg tror er nok så enestående i parlamentarismens historie. Ansikt til ansikt med verdens sterkeste militærmakt, som allerede ved sitt hensynsløse blitz-angrep mot det nøytrale Norge hadde greidd å besette våre viktigste byer, havner og militære sentra - valgte Stortinget en kamp på liv og død framfor underkastelse; en nødvendig, sa Stortinget, måtte Konge og Regjering ta opphold utenfor landets grenser og føre kampen videre der. Stortinget ga oss også den bredest tenkelige fullmakt til å handle på dets vegne i hele den perioden som måtte komme, til vårt folkevalgte parlament igjen kunne samles i frihet i vårt elskede land.

Den norske Konge og Regjering har fulgt denne ordren fra det norske folks valgte representanter. Etter 62 dagers kamp, som kostet fienden et tap på ~~24~~ 67000 mann og reduserte Nazi-Tyskland til en sjette rangs sjømakt, ble vi nødt til midlertidig å gi opp den landmilitære kampen i Norge. Vi drog til England, vår store allierte i kampen for vår og andre folks frihet. Siden den 10. juni ifjor har Kong Haakon og hans Regjering arbeidet (angaitk carried out their task) i London, som Norges lovlige og konstitusjonelle styresmakter.

Det lå store linjer og et veldig framsyn bak den beslutningen som Stortinget tok i fulltallig møte den uhyggelige dag, da Norges fred for første gang på 136 år var blitt brutt. Kampen (the struggle) som lå foran oss, mot den overveldende nazi-tyske krigsmaskinen, kunne synes håpløs. Men det har vist seg at denne vepnede frihetskamp som heroisk ble utkjempet i mere enn 2 måneder under de aller vanskeligste forhold, kanskje mere enn noe annet har virket til å stålsette det norske folket for den perioden som senere kom: Okkupasjonsmaktens hensynsløse forsøk på å undertrykke det norske folks sjel.

Og viktigere enn-da har beslutningens annen del vist seg å være: Det ble her forutsett, at dette ikke bare var en kamp for de enkelte lands eksistens, men for hele verdens frihet. Man ønsket derfor at om vårt hjemland skulle bli erobret av fienden, så måtte Konge og Regjering ^{fortsette} slutte opp om de allierte demokratiers frihets front, både som et politisk symbol for det norske folks ~~viktig~~ frie fremtid og som en aktivt kjempende partner, som satte inn alle ^{allegoriske} ~~de~~ ressurser ^{til} den felles kamp, først og fremst vårt flytende kongerike: Den mektige norske handelsflåten.

Dette er bakgrunnen for den virksomheten, som Kong Haakon og hans Regjering har kunnet utfølge, siden vi kom hit til Storbritannia for et år siden - den 10. juni 1940. Dette var det mandat vi hadde. Det var tungt å forlate vårt fedreland. Men vi har hatt den tilfredsstillende i det forløpne år å kunne ^{reise}

og organisere ~~våre frie ressurser~~ vil en innsats som virkelig teller i demokratiernes kamp. Og ^{mer enn} ~~vi~~ ⁱⁿ ~~er~~ ⁱⁿ i et nytt år ^{in exile}, på at forente anstrengelser skal bringe demokratiene den seier, som vil gjøre det mulig bygge og trygge en ny og bedre verden etter på.

Det er i dag ti tusener av frie nordmenn som er med i denne kampen vår her ute, og de er alle ^{beredt} ~~av sin sammetro~~. Fra hele verden har da meldt seg som frivillige til de norske militære styrker, som vi har reorganisert. Og fremfor alt seiler de på "the seven seas" ombord på den veldige norske handelsflåte som kanskje særlig i denne perioden av krigen er av helt vital betydning for frihetens sak.

I dag, ett år etter evakueringen fra Norge ^(her i Storbritannia) har vi bygget opp kjernen til en ny norsk arme, en vel bevapnet ekspedisjonsstyrke som skal danne grunnstammen i den folkeher som ~~skal~~ kaste fienden ut av vårt fedre-

land. Idag, ett år etter at restene av den norske marine som så tappert har kjempet mot fienden, var kommet til Storbritannia, har vi bygget opp en ny norsk marine, ^{bedre} utstyrt og med et større antall havgløende fartøyer enn noen gang før. I dag, ett år etter at vårt beskjedne flygevåpen ~~ikk~~ under kampene i Norge var blitt knust, har vi ~~gjennreist~~ ^{gjennreist} en ^{modern} norsk luftstyrke med sjøfly, jagere og bombere som står klar til å møte fienden hvor som helst.

Våre styrker har alt vært i aksjon. De deltok i det berømte tokt i Lofoten hvorfra ikke mindre enn tre hundrede unge nordmenn ble med tilbake for å slutte seg til de frie norske styrker. Den ^{ungelig} norske marine planla og gjennomførte også nylig et selvstendig tokt til ^{det} tysk-okkuperte Norge. Og daglig er norske krigsfartøyer på patruljetjeneste, minefiske og konvoy-duty i Nordsjøen og Atlanterhavet.

Men det er ^{svært viktig} selve ^{the} battle of the Atlantic" at frie nordmenn hver dag gjør sin største innsats. Den norske Regjering dispoerer ikke mindre enn henved 4 millioner tonn av moderne tonnasje. Disse nærmere tusen skip, bemannet med over 25 000 dyktige sjøfolk, tjener alle direkte eller indirekte den alliertes sak. Til tross for miner, torpedoer og bomber seiler hele denne mektige flåte ufortrødent videre under det trefarvede frie norske flagg. De bringer mat, olje, fly, våpen og ammunisjon fra demokratiens store arsenal, Amerika, frem til England og andre fronter. ^{Vår} tankflåte som er verdens mest moderne og hurtiggående, bringer i dag mere enn halvparten av Storbritannias samlede tilførsler av olje og bensin lykkelig i havn. Det ansatte britiske tidskrift "The Motorship" skrev nylig at bare den norske tankflåten i øyeblikket betydde mere for demokratiets sak enn en hær på 1 million menn

Den norske Regjering er glad over at den på denne måten har kunnet samle så rike resurser for vår felles kamp. Men den har også sett det som en oppgave å sveise alle frie, kjempende nordmenn fastere sammen for å styrke ^{Den norske sivilbevegelse, som har utviklet seg i England og andre land} den felles innsats. For våre sjøfolk og ~~andre~~ ^{andre} soldater har vi organisert hosteller, klubber, sykehus, lege- og tannlegeservise, rekonvalesenthjem, vandrebiblioteker, ^{og} aviser, radiopresse, og brodbasting såvel fra England som fra Amerika, foruten andre tiltak. ^{Alle norske står da også samlet} på en felles front, med ett mål: å gjøre sitt til å knuse nazismen.

Den norske Regjering føler det fulle ansvar ved å være sitt lands konstitusjonelle autoritet i denne tid. Vi har den hele tid ivaretatt norske interesser i alle ikke-fiendtlige land. Vi betaler renter og avdrag på offentlige lån. Vi svarer også våre sosiale forpliktelser. Vår gullbeholdning er brakt isikkerhet og landets Riksbank arbeider sammen med oss i London. Alle våre utgifter, til militære, sosiale og administrative formål dekkes av våre inntekter fra vår frie handelsflåte, og vi har for perioden 1. juli 1940 - 30. juni 1941 et statsbudsjett som går opp i mere enn 8 millioner pund. Det frie Norge er "a going concern".

^{De} ting har oppmuntret meg personlig mere enn noe annet i denne tid. Det første er det britiske folks seige og innbitte vilje til å kjempe denne strid i gjennom, koste hva det koster vil. Dette året i London har lært meg og alle andre norske å beundre vårt britiske broderfolk. ^{Det andre} er det faste og ubøyelige ^{stand} som vårt folk hjemme i det okkuperte Norge daglig viser mot undertrykkernes. De gir så visst heller ikke inn, til tross for nazistenes barbariske undertrykkelsesmetoder. Vi vet at vi har 99% av det norske folk bak Konge og Regjering i alt hva vi gjør. De gir oss styrke ikke bare til å fortsette, men til å øke vår innsats

er M. S. A. s
bestemte handling,
med maksimal produktivitet
utgangspunkt
det amerikanske
folk ikke vil til-
late seg å bli
bløt og aggressivt
vinne. Det
bølger, og
hanskyld det
som varmer
meg mest
om hjertet;

for det store mål som brenner i enhver nordmanns sjel:

En fri verden